

§ 3. Termin do przedstawienia list kandydatów wynosi 21 dni, licząc od dnia ogłoszenia obwieszczenia w dzienniku „Rzeczpospolita“.

§ 4. Lista kandydatów winna obejmować potrójną liczbę osób w stosunku do powołać się mającej liczby członków tymczasowej rady danej ubezpieczalni społecznej z odpowiedniej grupy (ubezpieczonych i pracodawców).

§ 5. Do list kandydatów winno być dołączone oświadczenie organizacji zawodowej, lub przedsiębiorstwa, nie należącego do organizacji zawodowej, stwierdzające, że kandydaci odpowiadają wymogom przewidzianym w art. 13 ustawy konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r. o biernym prawie wyborczym, nadto w stosunku do kandydatów, przedstawionych przez organizacje zawodowe robotników i pracowników umysłowych, niezbędnym jest zaświadczenie właściwej ubezpieczalni społecznej, iż w dniu, poprzedzającym ukazanie się obwieszczenia, o którym mowa w § 1, byli przynajmniej przez 3 tygodnie ubezpieczeni w danej ubezpieczalni społecznej.

§ 6. Uprawnione do przedstawienia list kandydatów organizacje i przedsiębiorstwa składają listy kandydatów wraz z załącznikami (§ 7) Kierownikowi Resortu Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia.

§ 7. Przy składaniu list kandydatów Kierownikowi Resortu Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia organizacje zawodowe robotników i pracowników umysłowych oraz stowarzyszenia zawodowe pracodawców i przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oprócz dołączenia danych, wymienionych w § 5 winny:

- a) udowodnić swoje prawo do przedstawienia listy kandydatów, a w szczególności dołączyć zaświadczenie właściwego obwodowego inspektora pracy lub władzy powiatowej administracji ogólnej, stwierdzające, że posiadają charakter organizacji zawodowych oraz, że są czynne w okręgu danej ubezpieczalni społecznej;

- b) podać — o ile chodzi o listy kandydatów z grupy ubezpieczonych — liczbę robotników i pracowników umysłowych, zrzeszonych w organizacji zawodowej pracowniczej i zatrudnionych w okręgu danej ubezpieczalni społecznej, o ile zaś chodzi o listy kandydatów z grupy pracodawców — dane orientacyjne o liczbie pracowników zatrudnionych w okręgu danej ubezpieczalni społecznej przez ogół członków organizacji zawodowej pracodawców, względnie przez przedsiębiorstwa i instytucje państwowe i samorządowe.

§ 8. Kierownik Resortu Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia na podstawie złożonych list kandydatów powołuje członków tymczasowej rady ubezpieczalni społecznej oraz ich zastępców — z zachowaniem przepisu art. 4 ust. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 7 września 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 24), kierując się tym, by członkowie tymczasowej rady i ich zastępcy reprezentowali, o ile możliwości, wszystkie ważniejsze gałęzie pracy, istniejące w okręgu danej ubezpieczalni społecznej.

§ 9. W razie opróżnienia stanowiska członka tymczasowej rady ubezpieczalni społecznej wchodzi w jego miejsce zastępca według kolejności listy, ustalonej przez Kierownika Resortu Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia.

§ 10. Pierwsze posiedzenie powołanej przez Kierownika Resortu Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia tymczasowej rady ubezpieczalni społecznej zwołuje dyrektor ubezpieczalni najdalej w ciągu 7 dni od dnia powołania.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Resortu Pracy,
Opieki Społecznej i Zdrowia:

Dr Bolesław Drobner

35

ROZPORZĄDZENIE KIEROWNIKÓW RESORTU SPRAWIEDLIWOŚCI I RESORTU BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

z dnia 3 października 1944 r.

w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 września 1944 r. o specjalnych sądach karnych dla spraw zbrodniarzy faszystowsko-hitlerowskich.

Na podstawie art. 20 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 września 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 21) o specjalnych sądach karnych, zarządza się co następuje:

§ 1. Powołuje się do życia specjalne sądy karne dla okręgów sądów apelacyjnych:

- a) w Warszawie — z siedzibą tymczasową w Siedlcach;

- b) w Krakowie — z siedzibą tymczasową w Rzeszowie;
- c) w Lublinie — z siedzibą w Lublinie.

Zarządzenie Kierownika Resortu Sprawiedliwości określi terminy przeniesienia specjalnych sądów karnych, pod a) i b) wymienionych, do miejsc ich stałych siedzib.

Specjalne sądy karne w pozostałych okręgach sądów apelacyjnych, zostaną powołane do życia po wyzwoleniu dalszych obszarów Państwa Polskiego.

§ 2. Urzędowanie specjalnych sądów karnych oraz prokuratur tychże sądów odbywać się będzie według regulaminów:

- a) ogólnego wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich z dnia 1 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 905 z 1932 r.),
- b) wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich w sprawach karnych z dnia 1 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 909 z 1932 r.),
- c) urzędowania prokuratur sądów apelacyjnych i okręgowych z dnia 20 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 357 z 1935 r. i Nr 59, poz. 386), przy czym w zasadzie stosuje się przepisy, odnoszące się do sądów apelacyjnych i prokuratur sądów apelacyjnych, o ile przepisy dalsze nie zawierają odmiennych postanowień.

§ 3. Specjalne sądy karne prowadzą repertoria (§ 208 regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich w sprawach karnych):

„Kspec“ — repertorium spraw karnych, w których wniesiono akt oskarżenia do specjalnego sądu karnego.

„Kzspec“ — repertorium zażaleń w sprawach karnych specjalnego sądu karnego.

„Kospec“ — repertorium karne ogólne specjalnego sądu karnego, do którego wnoszone są między innymi wnioski prokuratora o zarządzenie zabezpieczenia grożącej oskarżonemu konfiskaty przez zajęcie jego mienia, wnioski o wydanie listu żelaznego i t. p.

§ 4. W prokuraturze specjalnego sądu karnego prowadzi się księgi i repertorium (§ 161 regulaminu urzędowania prokuratur sądów apelacyjnych i okręgowych) z dopiskiem „spec“ np. (Dsspec).

§ 5. Przewodniczący specjalnego sądu karnego jest kierownikiem tego sądu w rozumieniu art. 66 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 863 z 1932 r.).

§ 6. W razie przerwy w urzędowaniu przewodniczącego specjalnego sądu karnego, Kierownik Resortu Sprawiedliwości wyznaczy zastępcę z pośród sędziów tego sądu.

§ 7. Na wniosek przewodniczącego specjalnego sądu karnego, Kierownik Resortu Sprawiedliwości może wyznaczyć stałego zastępcę przewodniczącego spośród sędziów tego sądu, o ile dobro wymiaru sprawiedliwości tego wymaga.

§ 8. Przewodniczący specjalnego sądu karnego lub jego zastępca wyznacza sędziego zawodowego (art. 4 § 1 dekretu), który przewodniczy na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym. Referentem spraw w zasadzie jest sędzia zawodowy, przewodniczący sądu, lub jego zastępca mocen jest jednak powierzyć referowanie spraw również i ławnikom.

§ 9. Przepisanego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 15. IX. 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 104, poz. 872) stroju urzędowego: togi i biretu używają jedynie sędziowie zawodowi, mianowani w myśl art. 4 § 1 dekretu o specjalnych sądach karnych.

§ 10. Z chwilą rozpoczęcia działalności specjalnych sądów karnych na terenach poszczególnych okręgów, — wszelkie sprawy należące do właściwości specjalnych sądów karnych, prowadzone przez inne organy sądowe, — winny być natychmiast przekazane prokuraturze specjalnego sądu karnego według właściwości terytorialnej.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Resortu Sprawiedliwości:

Jan Czechowski

Kierownik Resortu Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz